

morede mig, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen saa højtideligt halede „Aalborg Amtstidende“ op af Lommen og læste op for mig den Beklagelse, „Aalborg Amtstidende“ havde fremsat over, at Regeringen ikke havde været i Stand til at gennemføre en Lov om Priskontrol. Tror nu virkelig det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at denne Artikels Formaal har været at beklage sig over, at „Aalborg Amtstidende“ ikke fik sin Længsel efter et Priskontrollforslag stillet? Nej, det ærede Medlem ved meget godt, hvad „Aalborg Amtstidende“ i denne Forbindelse har taget Sigte paa, nemlig at vise Regeringens Mangel paa Evne til i det Ting, hvor den har sin parlamentariske Basis, at gennemføre en Lovgivning, som er et Hovedpunkt paa Regeringens Program, og denne Regeringens Mangel paa Evne har jo givet sig til Kende gennem den Skæbne, Priskontrollforslaget led i forrige Samling. Det ærede Medlem maa endelig ikke søge at foregøgle hverken sig selv eller andre, at det er Længsel efter Prisregulering, Længsel efter Prisreguleringskommission, overordentlig Kommission, eller hvad det nu hedder, der har trykket „Aalborg Amtstidende“. Pennen i Haanden ved denne Lejlighed. Jeg tror, det ærede Medlem maa udsøge sig en anden Kreds end Folketinget, hvis han vil have Folk til at tro paa en Fremstilling af den Karakter.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen omtalte de Prisundersøgelser, som blev foretaget i Stilhed fra Indenrigsministeriets Side i Aarene 1922 og 1923, Undersøgelser, som jo knyttede sig til den Virksomhed, som det privat nedsatte Priskontroludvalg udfoldede, og som jeg har givet nogle enkelte Meddelelser om ved tidligere Lejligheder i dette høje Ting, og det ærede Medlem spurgte da, om jeg ikke ved den Lejlighed havde konstateret, at der toges urimeligt høje Priser, og om jeg ikke havde faaet konstateret Prisaftaler.

Maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg fik konstateret — og det har jeg ogsaa tidligere udtalt her i Tinget —, at der for adskillige Varegrupper Vedkommende i mange Butikker her i Byen toges Priser, som gav Avancer, der laa betydeligt over den normale Avance, som Urtekræmmerforeningen havde givet Meddelelser om blev taget fra Urtekræmmerens Side. Men disse Priser blev ganske særlig konstateret indenfor to Kategorier af handlende, nemlig dem, der havde store og fine Udsalg i Byens Hovedgader, og de ganske smaa Udsalg i Sidegaderne, hvor Omsætningen var overordentlig ringe. Det var Yder-

punkterne, der mødtes, de allerstørste og de allermindste Butikker, og det var i disse, de høje Priser blev taget; derfor er det ogsaa, jeg siger, at hvis man skrider til Gennemførelse af en saadan Lovgivning, og hvis man virkelig kunde skaffe sig Midler til at gøre Forbudsbestemmelser effektive, vilde man i særdeles høj Grad ramme de smaa, netop naar man tror at ramme de store.

Paa Spørgsmaalet, om jeg ikke ved den Lejlighed ogsaa har fundet Prisaftaler, vil jeg sige til det ærede Medlem, at Undersøgelserne viste, at der i Byens forskellige Dele for den samme Vare toges højst forskellige Priser; derimod syntes det ved Indkøb foretaget indenfor et snævrere Omraade i hinanden nærliggende Gader at være saaledes, at man der tog nogenlunde samme Priser, hvilket jo kunde tyde paa Aftaler indenfor ganske snævre Omraader, indenfor et forholdsvis ringe Tal af Forretninger i samme Bydel, om at tage den samme Pris. Dette er i og for sig forstaaeligt nok, for Prisforskellen der vil jo let vække Uro i Befolkningen og vil let give Anledning til Indsigelser af forskellig Art, medens noget saadant mindre let finder Sted ved Prisforskelle indenfor forskellige Bydele, fordi den enkelte gerne handler i den Bydel, hvor han bor. Det er det, jeg i denne Forbindelse har faaet konstateret, og for dette har jeg tidligere gjort Rede.

Dette viser alt sammen efter min Opfattelse kun, at man har Brug for en Lovgivning, som hindrer, at man kan tvinge Folk ind under saadanne Prisaftaler, men at man ingenlunde har Brug for en Lovgivning, der tillader Statsmyndigheder at trænge ind i Erhvervslivets enkelte Grene, i Forretningsprincipper, og at undersøge Avancer. Intet som helst tyder paa Nødvendigheden heraf, og heller ikke Bagermestrenes aarlige Indkomster, saaledes som de er angivet i Gennemsnit i Bilagene, synes mig at tyde paa, at noget saadant er for nødvendent. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen siger, at Bagermestrene beregner sig en alt for stor Fortjeneste, naar de i Gennemsnit har ca. 9 000 Kr. Ja, det er jo muligt, at de gør det, men saa spørger jeg, hvorfor sætter saa Arbejdernes Fællesbageri ikke ind overfor dette Misbrug? Dette har jo dog Styrke til at gennemføre en Prispolitik, som det maa blive betænkeligt for Byens Bagermestre i det hele taget at gaa imod. Jeg ved jo nok, at der har været Tider, da Arbejdernes Brødfabriker har gennemført en saadan særlig Prispolitik, men de har vistnok haft lidt andre